

NEGATIVISME IN ORDESPECIAL

Met interesse heb ik *Advocatenblad* 2005-13 doorgelezen. Het valt mij op dat de bijdragende auteurs een wel erg lelijk beeld hebben van de advocatuur in Nederland. Natuurlijk zijn er zoals altijd slechteriken en zijn er zoals altijd verbeterpunten, maar over het algemeen kan ik vaststellen dat Nederlandse

advocaten (ikzelf ben vanaf 1987 advocaat, dus niet meer 'piep') integer zijn, van hoge kwaliteit en hardwerkend. Laten we ons nu niet in de recente negatieve spiraal van ons land storten. Dat is geen mooie en onnodige mode.

Aan de beroepsopleiding wordt bijvoorbeeld verschrikkelijk hard gewerkt. Ik kan u verzekeren dat jonge, onervaren beginnende

advocaten in alle opzichten meer bagage meedragen dan in de tijd dat ik begon, en dat geldt zowel inhoudelijk als gedragstechnisch.

'Oudere advocaten' moeten evenwel niet nalaten *patroon* te blijven, en die boodschap heb ik eigenlijk gemist. Het zou een positieve bijdrage zijn geweest. Bij dezen dan van mij.

(*Joost Meijer, advocaat in Den Haag*)

Over mijn advocaat I

In dit nummer starten we een kleine, driedelige serie van stukjes die een secretaresse over haar advocaat heeft geschreven. De schrijfster gebruikt een pseudoniem; naam en adres zijn bij de redactie bekend.

Mijn nieuwe advocaat

Advocaten hebben zo hun eigenaardigheden. Als secretaresse word je daar dagelijks mee geconfronteerd.

De advocaat voor wie ik sinds kort werk is een estheticus in zijn wensen over de bladspiegel. Deze dient rustig en regelmatig te zijn. Niemand heeft mij ooit aangesproken op de bladspiegel van de brieven die ik typ, maar mijn nieuwe baas constateert dat er diverse plaatsen in de concepten zijn waar afbreking van een woord een betere uitlijning tot gevolg kan hebben.

Na een paar weken merk ik dat ik dezelfde fixatie op uitlijning begin te krijgen als mijn advocaat, die overigens constateert dat ik het begin te leren. Wat niet wil zeggen dat er ooit één conceptbrief onmiddellijk door hem wordt goedgekeurd, ook niet als ik zelf denk dat een tekst geheel en al door de beugel kan, met inbegrip van de bladspiegel.

Hij staat naast me en leest het concept. 'Een komma', zegt hij. 'Een komma?' vraag ik. 'Een komma', bevestigt hij. En ik plaats de komma waar hij die wenst.

Waar hij inzake komma's nog rustig reageert, ligt dat anders bij de vraag- of uitroeptekens die hij wenst. Met afschuw constateert hij dat ik het teken direct! – zonder spatie – achter het laatste woord van de zin zet. Tussen het woord en het vraag-/uitroepteken wil hij absoluut een spatie hebben, anders krijgt de tekst te weinig lucht en slaat de benauwdheid over op mijn advocaat.

Oude gewoontes zijn hardnekkig. Toch bekruipt ook mij inmiddels een lichte huivering als ik de verlangde spatie vergeet. Snel breng ik de correctie aan en bespaar mijn advocaat een moment van afgrijzen.

Als secretaresse wil je het je baas naar de zin maken.

(*Françoise, secretaresse*)